

PARTEA I

Circ

*Și de m-ar bate iar vrun zeu pe mare
Eu voi răbda, doar știu să rabd necazuri,
Căci multe am pățit, răbdat-am multe
Pe valurile mării și-n războaie.
Să fie și-asta una pe deasupra.¹*

HOMER

¹ Homer, *Odiseea*, Cântul V, traducere de George Murnu, Editura Univers, 1971. Toate citatele ulterioare aparțin acestei ediții.

DARROW*Naufragiat*

Soarele nostru plutește în beznă, în tovărășia unor luni alcătuite din gunoaie.

Cu mult timp în urmă, când omenirea a remodelat planetele, resturile operațiunilor de terraformare au fost contopite cu ajutorul unor compactoare spațiale în sfere mari cât o lună și expediate către soare. Prinse în ghearele gravitației lui, majoritatea acestor luni din deșeuri și-au încheiat marșul funerar lung de secole în focurile nucleare ale soarelui, dar câteva sute de codășe încă rezistă, dând târcoale morții lor finale.

Ancorată de solul sterp al unei luni formate din gunoaie acum uitate, catalogată cândva ca Periferic-1632, corveta naufragiată *Arhimede* se ascunde în umbra aruncată de un taluz de deșeuri înalt de un kilometru. Sclavi marțieni-deveniți-soldăți-deveniți-naufragiați se târăsc pe suprafața navei. Torțele noastre de sudură pâlpâie pe fundalul carcasei. Costumele noastre spațiale sunt niște mlaștini fetide. Suntem naufragiați la două sute de milioane de kilometri de casă și eu fierb de căldură, greață și nemulțumire.

Afurisitul ăla de Bellona!... Rahatul ăla de Însemnat arogant!

Dacă-l mai văd vreodată, o să-i sfărâm rotula. El ar trebui să fie pe carcasa asta! I-aș spune-o de la obraz, dar a luat din hangarul bazei unica rablă capabilă încă de zbor și a

șters-o împreună cu Aurae, complicea lui Rozalie, în timp ce eu dormeam. A înregistrat un mesaj scurt în care-mi zice să-mi îngrijesc rănile și că și-a lăsat în urmă beleaua – nava lui defectă – ca să i-o reparăm noi. Ticălosul!

Mai bine de un deceniu petrecut departe de criptele spațioase ale Olympiei nu a reușit să diminueze talentul spectaculos al lui Cassius în materie de condescendență. Mai rău încă, în maniera lui tipică, afurisitul nici nu se grăbește. A plecat de șase săptămâni într-o misiune pe Starhold – un avanpost comercial ecliptic aflat între orbitele lui Mercur și Venus – ca să ne facă rost de heliul necesar pentru *Arhimede*. În vreme ce eu sunt aici, lăncezind în fosta bază a Fiilor lui Ares ascunsă în pânțele lunii din mizerii sau ancorat de flancul navei lui ca o ciripedă silitoare, trecându-mi zilele sudând, conștient că timpul aproape mi s-a terminat.

Pe Hades, poate chiar mi s-a terminat de tot!

Lipsit de comunicare cu lumea exterioară, nu am de unde ști ce turnură a luat războiul pe care l-am declanșat. Nu am de unde ști dacă Virginia și Victra au reușit să înfrunte forțele reunite ale Auriilor Marginii și Centrului. Nu am de unde ști dacă Sefi s-a alăturat din nou Republicii sau dacă Lysander s-a folosit de înfrângerea mea pe Mercur ca de o scară către Tronul Dimineții.

Nu am de unde ști dacă inamicul nu a incendiat deja Marte, familia mea, căminul meu.

Mă gândesc la Marte, la platourile sale mlăștinoase și la pădurile foșnitoare...

Nu! Virginia mi-a spus să rezist.

Am mai fost închis până acum. Știu că trebuie să-mi alung gândurile despre căminul meu înainte să mă transforme într-o epavă. Nu pentru prima oară, încerc să-mi aflui refugiul în furie. Vreau o luptă. Am nevoie de o luptă.

Așa sunt eu făcut: să mă lupt de-a pururi în zadar. Însă în locul unei lupte, în locul goanei înainte care îmi domolește de obicei firea neostoită, nu am parte decât de zumzetul monoton al generatoarelor și de zile ce se contopesc într-o rutină nesfârșită.

Eu am pornit războiul ăsta. Alții îl încheie. Trebuie să evadez. Atalanta trebuie să moară. Atlas trebuie să moară. Lysander trebuie să moară. Mi-i imaginez pe rând milogindu-se dinaintea mea, în timp ce urechile mele sunt surde la implorările lor, iar mâinile mele îi sugrumă până li se umplu ochii de sânge.

Aceste fantezii violente nu îmi alină nefericirea. Mânia care odinioară a făcut planetele să tremure este acum neputincioasă. Lipsit de aura legendară din pricina eșecului meu, lipsit de armată din pricina greșelilor mele, lipsit de prieteni și de familie din pricina cerințelor mele tot mai mari, sunt conștient că ura nu-mi va reda ce-am pierdut și nu va drege ce-am stricat.

Soarele a ars cu furie vreme de 4,6 miliarde de ani. Eu ard cu furie de șaisprezece ani încoace. În mod deloc surprinzător, soarele are mai mult combustibil de consumat. Până și furia mea la adresa lui Cassius pare un teatru ieftin. Nu mai pot să o mențin, nu mai pot alimenta furia asta nesfârșită împotriva mea și a tuturor. Nu după cele ce am făcut.

Am scăpat viu de pe Mercur, dar prețul au fost Legiunile Libere și ce-mi mai rămăsese din respectul de sine. I-am condus pe copiii lui Marte pe o planetă aflată departe de casă, promițându-le că putem pune capăt războiului, numai pentru a-i abandona în mâinile dușmanului ca să-mi salvez propria piele. Inima mi-e îngropată în nisipurile acelea, alături de oamenii mei, însă trupul mi se târăște cu încăpățănare înainte, indiferent ce dezastru lasă în urmă.

N-am făcut niciun progres de când am fugit de pe Mercur cu mica mea trupă de supraviețuitori. Cassius abia dacă a salvat din Heliopolis vreo două sute dintre noi, însă n-a fost o evadare curată. Hărțuiți de nave-torță ale Casei Grimmus, am ratat întâlnirea cu flota Casei Telemachus. Ne-am ratat șansa de a ajunge acasă. Am ajuns anevoie până la baza aflată pe Periferic înainte să plece Cassius.

Tăcerea este întreruptă de pălăvrăgeala celorlalți sudori. Unul zice o glumă. Este suficient de nostimă ca să încetez cu autoflagelarea. Ascult vocile celorlalți. Ele îmi amintesc de sondorii care trăncăneau în tunelul de deasupra excavatorului meu, pe vremuri, în Lykos. Glumele lor proaste mă alină și mintea îmi răătăcește către cartea hărtănită pe care Aurae a lăsat-o în casca costumului meu spațial înainte să fugă cu Cassius.

Biletul care o însoțește spune că această carte a fost calea ei prin bezna aservirii la care a supus-o Marginea. Am fost atât de furios după ce au plecat Aurae și Cassius, încât era s-o folosesc pe post de hârtie igienică. Dar mereu i-am socotit pe Rozalii cea mai oprimată dintre Culori, iar condiția lor pare să le ofere unora dintre ei o putere interioară aproape supranaturală. Am învățat asta de la Evey și Theodora. Așa că, mai mult din respect față de ele decât față de Aurae, am citit prima pagină. Opacitatea scriiturii m-a enervat. Părea o carte de oracole, reluând o înțelepciune convențională și îmbrăcând-o în metafore ezoterice. Îmi reamintesc însă câteva rânduri care mi s-au părut nimerite.

Calea este alcătuită din numeroase pietre ce arată la fel. Când simți răul sub talpă, nu te opri și nu privi în jos, căci bunătatea se află la numai un pas distanță. Următorul pas îți poate aduce nefericire, următorul bucurie, totuși aceste

pietre nu sunt destinația ta, ci doar călătoria către capătul cărării.

Mă gândesc la asta în timp ce sudez un panou al carcasei. Poate că aceasta este numai o piatră de încercare. Poate că locul ăsta nu-i unul al pierzaniei, ci probabil un dar.

Adevărul e că ar fi trebuit să mor pe Mercur. Adevărul e că, după iadul acela, orice este un dar, până și locul ăsta. Poate că e plictisitor să repari o corvetă veche, lungă de cincizeci de metri, doar cu dispozitive manuale, însă presupun că munca îi oferă omului un țel. Fiecare panou sudat este un pas înainte. Fiecare pas înainte mă duce mai aproape de familia mea. Dacă se întoarce Cassius cu heliul care ne trebuie pentru reactor și dacă Harnassus chiar reușește să-l repare, vom reveni acasă.

Poate că în seara asta o să mai citesc o pagină.

Dar sunt un ticălos căpos, deci probabil că n-o voi face.

Transmițătorul meu scoate un pârâit.

— *Sudor 23, m-auzi?*

Îmi opresc torța de sudură și mă relaxez susținut de parâma de siguranță.

— *Sudor 23, ignoră-ți pe moment angoasa existențială și răspunde...*

— *Sudor 23 pe recepție. Care-i treaba, Thraxa? Iar te mănâncă urticaria?*

Neputând să găsească niciun costum suficient de încăpător pentru coapsele ei impresionante, Thraxa este blocată înăuntrul bazei. Femeie belicoasă, bombăne cât e ziulica de lungă, zicând că ar fi preferat sinuciderea onorabilă pe care intenționa s-o comită în Heliopolis monotoniei zilnice a gestionării schimburilor.

— *Soarele răsare-n treizeci de minute! Fii drăguț și bagă-ți echipa înăuntru până nu fierbeți în costume!*

Mă uit peste umăr către arcul răsăritean al lunii formate din gunoaie.

— Puțin cam devreme, nu?

— *Masa lui Arhimede iuțește rotația lunii. Știm toți c-ai chiulit de la orele de fizică, dar crede-mă când ți-o spun, că altfel până mâine puțulica ta o s-arate ca o hidră. Ești deja suficient de îmbibat de radiații.*

— Putem termina coca în tura asta.

— *Poate s-o termine schimbul următor. Oricum nu plecăm nicăieri fără heliu și cu reactorul stricat. Anunță finalul turei!*

Îmi dau acordul bodogănind și îmi anunț echipa terminarea schimbului. Sudorii se grăbesc către bază de-a lungul parâmelor de siguranță, în timp ce eu îi număr. Când intră ultimul, mă trag în josul carcasei, îmi iau avânt către bază și cobor către sas.

Mă opresc pe buza acestuia și fac ceva ce n-am mai făcut până acum în timpul turelor mele de sudură. Îmi ofer ocazia de a privi către orizontul neregulat. Secera subțire a soarelui se curbează în jurul lunii de deșeuri. Din cauza căldurii, suprafața ei bălțată pare deformată în exterior, inversând caldeirele de expansiune până când împrășcă praf și gaze toxice. Praful și gazul se contopesc în jurul unui taluz de plastic verde-închis, apoi se întind în urma lunii, alcătuiind o trenă de particule scânteietoare.

Am văzut imagini pe care un miner Roșu nu fusese menit să le vadă: orori de nedescris și frumuseți imposibile. Lucruri care ar face dâra asta de particule să pară o banalitate. Dar azi mă simt oarecum schimbat. Ceva mai dispus să văd că pe această piatră de încercare există frumusețe. Poate e din cauza cărții. Poate a radiațiilor. Orice-o fi, simt că azi am suficientă putere să privesc în direcția opusă, dincolo de forma întunecată a lui *Arhimede*,

către o întindere de stele distante, lăsându-mi ochii să po-
posească pe o lumină vagă, roșiatică.

Acasă.

Spațiul e pustiu și tăcut, însă memoria mea este plină
de sunetele de acasă. Închid ochii și aud murmurul copa-
cilor-zeului, șoaptele Mării Termice, fâlfăitul aripilor unui
grifon, pe Victra răstindu-se la Sofocle, pe Sevro chicotind
cu fetele lui, clinchetele și zumzetele făcute de Pax în timp
ce lucra în garaj, vocea soției mele.

Pentru un moment perfect, văd zorii făgăduiți, revenirea
mea pe Marte, căminul meu. Apoi toate dispar. Luna s-a
rotit către soare. Lumina îmi pătrunde prin pleoape până
când nici ochii mei aurii n-o mai pot îndura. Este timpul
să cobor.

DARROW*Cartea*

Dacă Mercur a fost un asalt direct și neîntrerupt asupra nervilor, Periferic-1632 este un asediu lent al minții.

Vechea bază a Fiilor lui Ares este sufocantă și spartană. Construită în interiorul Perifericului ca să le ofere celor dintâi corsari ai Fiilor un port ascuns de unde să hărțuiască navele venusiene de sclavi, baza a fost abandonată acum unsprezece ani, când garnizoana ei s-a alăturat flotei mele pentru atacul nostru disperat asupra Lunii. Cu opt luni în urmă, ne-am târât până aici și am descoperit coridoarele reci și lipsite de aer. Am făcut-o din nou locuibilă, repornind generatorul alimentat cu energie solară. Am găsit rezerve de apă și calorii chiar când aveam cea mai mare nevoie de ele. Temperaturile și gravitația rămân totuși scăzute, iar radiațiile neprietenoase de dincolo de pereții căptușiți cu plumb ne dau senzația că suntem asediați. Așa și arătăm. Suntem slăbănogi și palizi, deși fețele noastre poartă arsuri solare dobândite pe Mercur. Aproape toți am chelit, iar cei care pot și-au lăsat bărbi în memoria lui Ragnar.

Rupți de război, orbi față de mișcările prietenilor și ale dușmanilor, lipsiți de orice comunicare de acasă, îngrijorarea este refrenul nostru nesfârșit, iar rutina e unica noastră salvare.

Îmi fac griji pentru fiul meu în timp ce mă curăț de radiații împreună cu echipa mea, strângând în mână cheia

motocicletei aeroglisoare pe care mi-a dat-o Pax înainte să plec de pe Lună, așa cum strângeam în mână verigheta de la Eo în dușurile de pe Lykos. Îmi fac griji pentru Virginia în vreme ce mă târăsc către cantină pe coridoarele înguste tăiate cu foreza. Îmi fac griji pentru Sevro – dispărut când Luna a căzut în mâinile Voxului – pe când sorb terciul de aminoacizi liofilizați. Ceilalți, la fel de pleșuvi ca mine, își fac și ei griji. Pentru propriile lor iubiri. Cămine. Lumi pierdute. Împreună alcătuim o mare de griji sub luminile slabe. Încercăm să ne ascundem îngrijorările astea unii de alții, ca și cum ar fi niște secrete întunecate și rușinoase. Ca toți soldații rătăciți, supraviețuitorii mei sunt obosiți și tăcuți, cu excepția momentelor în care sunt grotești, frivoli sau vulgari. Sinceritatea este prezentă numai în tăcerile stânjenite sau în momentele de liniște când lira lui Aurae umple cantina cu cântece din Margine, care ne amintesc cumva de propriile noastre case.

Nu pentru prima oară, simt lipsa cântecelor ei. N-a mai fost la fel de când ea și Cassius au șters-o.

Mănânc repede, îmi curăț tava, le urez „Noapte bună“ soldaților și rezist impulsului de a face o glumă ca să capăt niște zâmbete. Ei știu că le-am lăsat prietenii să moară din pricina greșelilor mele. Și știu că data viitoare o să-i muncesc și pe ei până vor fi pe jumătate morți. Asta-i meseria mea. Dacă nu folosești o mașinărie, se defectează. Ca Fiii lui Ares, când i-am introdus treptat în armata Republicii, ca baza asta. Dar dacă folosești ceva prea mult, se dezintegrează. Ca Orion pe Mercur. Ca Sevro după Venus. Să conduci este de parcă ai merge pe frânghie, mai ales când pierzi.

Trecând pe la atelierul de reparații al bazei ca să aflu de la Harnassus care-s progresele, îl găsesc pe Imperatorul Portocaliu aplecat asupra unor bucăți din reactorul lui

Arhimede și înconjurat de un grup de mecanici. E un bărbat clădit ca o maimuță, cu articulații proeminente la degete și nas de bețiv. Barba îi este mai stufoasă decât a mea și presărată cu fire cărunte. Chei de strângere și automate zornăie pe fundal, în timp ce el se apropie să-mi vorbească.

— Salut, Cadus.

— Salut, Darrow. Din ce-am auzit, coca-i aproape gata, zice el.

— Cât pe ce. Schimbul trei va avea onoarea s-o termine. N-o să dureze nici jumătate de oră. Ești sigur că stratul protector va mai fi rezistent la senzori? Tehnologia stealth este cea care ne va duce acasă.

— Teoretic va fi. Atât timp cât n-am diluat prea tare stratul protector și nu s-a subțiat. Suntem pe punctul să terminăm, imediat după tine.

Mă luminez.

— Serios? Testul ăla n-a părut chiar profi...

— Asta fiindcă nu ești inginer. Presupunând că vom avea heliul necesar, *Arhimede* va fi gata de zbor când se va întoarce Bellona. Dacă Bellona nu-i torturat în vreo sferă a durerii de-a Casei Grimmus, desigur.

— S-ar putea să fii singurul care mai crede că are de gând să se întoarcă, îi spun și arunc o privire către oamenii lui.

Bărbatul ridică din umeri.

— Dacă nu ne-ar fi salvat pe Mercur, n-am mai fi aici, îndoindu-ne de el. Dar îmi fac griji că-i orbit de sex. Ar trebui să ne îngrijorăm mai degrabă pentru Rozalia aia a lui.

— Nu c-ar fi treaba noastră, însă mă-ndoiesc că se culcă împreună.

Cadus e șocat.

— Serios? Omul e îndrăgostit până peste urechi.

— Nu cred că are prea multe de zis în privința asta.

După ce am aterizat pe Periferic, Cassius mi-a relatat povestea evadării sale din ghearele Marginii. Marginea îl făcuse prizonier împreună cu Lysander și-l silise să lupte pe Io într-o serie de dueluri lipsite de fairplay. Impresionat de Cassius, Diomede au Raa i-a înscenat moartea, ca să-l protejeze după ce a supraviețuit duelurilor. L-a ascuns pe proprietatea sa de pe învecinata Europa, acceptându-i cuvântul de onoare: promisiunea că nu va evada până la sfârșitul războiului. Auroa, o hetairă a Casei Raa, l-a ajutat pe Cassius să fugă de pe proprietatea lui Diomede la bordul lui *Arhimede*, pretinzând că este o simpatizantă a Republicii. Împreună, s-au grăbit să ajungă în Centru ca să prevină Republica despre planurile Marginii de a intra în război. Au ajuns prea târziu. De atunci, ea a rămas membru al echipajului lui Cassius.

— Ei bine, chiar dacă nu și-o trag, faptul că fata arată ca o driadă, cântă ca o sirenă, vorbește ca un oracol și are un alibi dat naibii nu-nseamnă că nu face parte din Krypteia.

— Dacă ar fi membră a serviciului de informații al Marginii, am fi morți deja.

Este un compliment să numești Krypteia „serviciul de informații al Marginii“. Adunarea de informații face parte din obligațiile sale, desigur, însă sarcina ei cea mai subtilă este să mențină cu orice preț ierarhia pe Dominion.

— Dacă nu cumva fata conduce Krypteia către noi chiar acum. Trebuie să recunoști: până și pentru o hetairă a Casei Raa, are talente extrem de variate. Medicină... Inginerie... Nu tocmai ce se cere de la o curtezană.

Mijesc ochii.

— Ai stat de vorbă cu Nasolu', este?

Cadus face o strâmbătură.

— Tipul chiar nu se mai oprește din vorbit zilele-astea. Seamănă îndoieli de parcă asta i-ar fi meseria. Poate-ar trebui să vezi ce face?

Nu știu ce-aș mai putea spune ca să-l scot pe Nasolu' din depresia lui. Îmi vine o idee. Poate o să fie mai receptiv decât mine la cartea lui Aurae. Nasolu' este un cititor împătimit. Îl bat pe Harnassus pe umăr și pornesc spre ușă, zicându-i:

— Dacă erai convins că Aurae e o krypteia, de ce i-ai făcut o liră?

Înainte să plece cu Cassius, Aurae obișnuia să-și ia lira și după cină să le cânte soldaților cântece de pe sferele ei. Harnassus n-a ratat nicio reprezentație.

— De dragul soldaților, minte el roșind.

*

Îmi spun că-l vizitez pe Nasolu' ca să-l mențin pe linia de plutire, dar, de fapt, singurătatea mea este cea care-mi inspiră vizita. Dintre toți supraviețuitorii, el este singurul cu care am amintiri comune de la Institut. Pur și simplu vreau o scânteie a fostei noastre glorii, de la un vechi membru al găștii mele.

Umplu două termosuri cu cafeaua diluată de la procesor, îmi iau din cameră echipamentul de antrenamente și cartea lui Aurae și pornesc prin labirintul de la nivelul superior al bazei către sala comunicațiilor. Îl găsesc pe Nasolu' scăldat în lumina monitoarelor, sub pături izoterme, lângă radiator. Aduce mai mult cu o grămadă însuflețită de rufe murdare decât cu legenda care este. Mi se rupe inima.

Nasolu' este un ins neadmirat de public, pentru că sacrificiile lui au fost făcute întotdeauna în umbră. Spre marea

sa întristare. Iubitor al vieții în înalta societate, el invidiază faima lui Colloway Char sau pe-a lui Sevro. Când l-am cunoscut la Institut era urât, leneș și profitor. Încă e un profitor care mai degrabă și-ar tăia boașele decât să-și plătească băutura. Dar după trei ani petrecuți în spatele liniilor inamice și după ce a fost modelat de Mickey, iar Theodora i-a oferit o nouă identitate ca să se infiltreze în Legiunea Cenușii, nimeni nu l-ar mai putea descrie drept leneș.

La început, a fost încântat de misiunea sa sub acoperire. Era de o nesiguranță maladivă și, când a ieșit din salonul de reanimare al lui Mickey, lat în umeri și cu trăsături romane aspre, cu o bărbie aproape la fel de frumoasă și puțin mai lată ca a lui Cassius, n-am mai văzut om care să se simtă mai bine în propria-i piele.

— În formă, frate. Arăt pregătit să reglez o-ntreagă trupă de balet. Cine mai e și Bellona? Legiuni ale Cenușii, sosesc! zicea el, adoptând o poză olimpiacă.

Era gol. Fabulos de bine proporționat. Theodora chiar l-a aplaudat.

Dar acum? Acum Nasolu' este din nou urât și asta n-o poate-ndura. Când a căzut Heliopolisul, a fost scalpat și a pierdut un picior. Cicatricea lividă care-i pornește de deasupra sprâncenelor și-o acoperă cu o căciuliță de lână, însă din depozitul bazei lipsesc protezele, așa că este silit să se descurce cu un picior de plastic cu o căptușeală din spumă de împachetat care să-i protejeze ciotul.

Ordinele mele l-au distrus. *De două ori!* Fiecare cuvânt al lui mustește de amărăciune, totuși mi-a fost alături în Heliopolis înainte de căderea orașului. M-a ajutat să-mi revin din disperare. Așa că îi pot îndura amărăciunea.

— Vreo veste de la Bellona? îl întreb când îi dau cafeaua.

Nu-mi mulțumește.

— Oh, azi îi spunem Călăului lui Ares pe adevăratul lui nume? Țuguie buzele și continuă: Nu, din păcate. Bărbie și Sirena sunt încă hoinari.

— Chiar trebuie să pomenești chestia asta de fiecare dată? îl întreb.

— Ei, haide! Discuția de ieri a fost amuzantă. Ai avut multe adjective pentru Pizda Bună de Nimic. Înaripatul Trădător. Chiar și câteva adverbe.

— Eram...

— Beat și furios? Ești turbat de-a binelea când ești beat și furios. Pe cinstite, cred că războiul ăsta ar putea fi câștigat dac-ai fi așa tot timpul, dar mă tem că n-am mai rămâne decât tu și eu în împărăție, stăpâni peste o autarhie.

Chicotește la auzul rimei involuntare, limbajul lui fiind opusul originii sale, care a fost una modestă.

— Hai să fim sinceri: toată lumea i-a purtat pică lui Bellona o viață întreagă. A primit numai cărți bune, nu-i așa, Adonis cel Putred?

— Și le-a jucat greșit pe toate, zic eu.

— Cu excepția bărbiei ăleia cu gropiță. Oh, aceea vale îmbrobonată de rouă e explorată. Mi-aș da regatul să fiu un fir de păr pe protuberanța aceea...

Rezist și nu mă uit către bărbia Nasolului cu gropița ei foarte pronunțată. Spre deosebire de noi, ceilalți, el încă se bărbierește zilnic.

— Ceva pe senzori? întreb.

— Nimic, o, tu, suzeranul meu bărbos și chel!

Cuprinde termosul în palme ca să se încălzească. Ungھیile ambelor mâini îi sunt roase până-n carne.

— Radarul și lidarul¹ sunt în continuare o jale. Am încercat să construiesc niște filtre care să strecoare supa, însă știi cum e...

Roade bețigașul cu care a amestecat în cafea, apoi dă băutura pe gât și mă privește din nou pieziș.

— Rutina o fi modul tău de-a rămâne zdravăn la cap, dar pe mine mă scoți din minți.

— N-ai mai ieșit de trei zile din camera asta, îi spun făcând semn către găleata cu dejectii. Decorul tău începe să semene mult cu al lui Sevro.

Privește în jur.

— Nu tu jad. Nu tu pereți auriți. Nu tu mătase. Am zero chestii în comun cu vizuina dezertorului ăluia.

— Nasolule, știi bine c-a făcut ce-a crezut el că-i corect. Amicul meu scui pă pe podea.

— Am petrecut trei ani printre sociopatii Atalantei de dragul Republicii, în timp ce el suga la țâța regalității Aurii. Uită-te ce răsplăt-am căpătat!

Își scoate căciula și-și dă la iveală scalpul mutilat.

— În timp ce noi muream, Sevro a dat fuga acasă. Și eu sunt aici, așteptând-o pe Rozalia aia să-i aducă pe Călătorii Prafului pe capul nostru.

— De acord, ea este ceva, totuși nu-i krypteia.

Bărbatul se încruntă.

— Atunci ce e?

Mă gândesc la talentele lui Aurae, la carte, la felul în care mă privește uneori, ca un judecător.

— O prietenă, sper.

¹ LIDAR, acronimul expresiei „Light detection and ranging“, metodă de măsurare a distanțelor prin iluminarea țintei cu lumină laser și măsurarea timpului necesar luminii reflectate să revină la emitent.

— Să ne rugăm să ai dreptate. Pentru că ei sunt undeva acolo, căutându-ne. Probabil că vor să-ți taie capul pentru distrugerea docurilor de pe Ganymede. Ție și Victrei. Și Călătorii Prafului nu se opresc niciodată până nu-și găsesc ținta.

Împărtășesc respectul Nasolului pentru brigăzile de vânători ale Marginii, dar nu și raționamentul lui. Ar fi aproape ironic dacă ne-ar găsi și m-ar târî în Margine ca să plătesc pentru păcatele mele. Însă nici ei, și nici Aurae nu sunt pricina pentru care Nasolu' se cacă într-o găleată, temându-se să iasă din camera senzorilor. Pricina nu-i nici Ajax au Grimmus, care a fost cel mai aproape de a ne descoperi cu cinci luni în urmă, când distrugătorul său, *Pantera*, a trecut la mai puțin de cincizeci de mii de kilometri de noi. Nasolu' nu se teme decât de Frica însăși, și pe bună dreptate.

Îl înțeleg, pentru că și eu mă tem.

— Atlas nu-i pe urmele noastre, îi spun.

Ridică ochii spre mine, ca Pax când îl trezeam dintr-un vis urât.

— Urmele noastre s-au răcit. Raportați la sistemul solar, suntem mai mici decât zooplanctonul de pe spinarea unui krill din toate mărilor tuturor lumilor puse laolaltă. Chiar dacă Atlas nu ne crede morți, nu-și va pierde vremea căutându-ne.

— Nu atât timp cât știe unde vrem să mergem, murmură Nasolu'.

Poate nu trebuia să-l conduc către concluzia asta.

— Rahat, șefu! Chiar dacă Bellona se-ntoarce cu heliul... e un drum lung până acasă și noi suntem la baza lanțului trofic. Dacă ne zăresc patrulele dușmanului... n-o să avem unde fugi. Navele alea ale Marginii sunt mai iuți

decât noi. Nu că ar conta. Oricum majoritatea flăcăilor și a fetelor crede că Marte a căzut deja.

— Vreau să încetezi să le mai alimentezi gândurile pesimiste. Ești un Urlător. Oamenii se așteaptă să dai tonul. Și eu la fel. În afară de mine, ești singurul din vechea haită.

— Haită? Doi oameni nu-nseamnă o haită, bunul meu domn. Doi oameni înseamnă niște resturi care se învârt în jurul scurgerii.

Mă măsoară din priviri.

— Șefu', ești în faza de negare. Ți-e frică să-nfrunți realitatea. Sefi și Obsidienii ei au abandonat Legiunile Libere ca să obțină prin furt un regat pe Marte. Flota Albă nu mai este. Orion a murit. Legiunile Libere sunt țărână. Senatul ne-a lăsat să murim. Virginia n-a trimis întăriri pe Mercur. Sevro ne-a abandonat pentru familia lui Aurie. Clovnul și Pietricica s-au făcut nevăzuți. Haita noastră-i terminată. Armata noastră putrezește în țepi. Nu te-nvinovățesc. Nu mă-nvinovățesc nici pe mine. Nu-i învinovățesc pe soldați. Dau vina pe mulțimile care s-au codit și pe politicienii care au complotat.

S-a zis cu scânteia pe care o căutam! Nu scot cartea lui Aurae din sac. Nasolu' nu are nevoie de cuvinte. Are nevoie să meargă acasă.

— Chiar și așa... fii afurisit cu mine, nu cu oamenii, îi spun.

— Da. Da, zice el și soarbe din cafea. Am greșit.

*

Îl las pe Nasolu' într-o stare nu mai bună, dar, sper eu, nici mai rea decât atunci când l-am găsit și mă îndrept către sala de luptă a lui *Arhimede* prin tunelul ce leagă nava de bază. Capitonajul alb al încăperii este mânjit de sudoarea

acumulată în ani. Le aparține în principal lui Cassius și lui Lysander, dar în lipsa lor mi-am lăsat și eu amprenta. De când Lysander mi-a frânt spada, am fost silit să folosesc bricele pentru antrenament din sală, chiar acelea cu care a exersat probabil Lysander. Iau unul de pe perete, simțindu-mă stupid. Cuvintele Nasolului mă rod mai mult decât mi-ar plăcea.

Ce rost are să mă antrenez? Arma din mâna mea nu poate drege ce-i stricat.

Oricât nu-mi place s-o recunosc, ciuda pe care i-o port lui Sevro mă roade la fel de rău ca pe Nasolu'. Sevro m-a abandonat când aveam cea mai mare nevoie de el. Asta i-aș putea-o ierta. Mi-e mai greu să-l iert că a trădat armata. A fost cel dintâi frate al Legiunilor Libere: când a plecat, îndoiala s-a strecurat în rândurile lor. În mine. Mai rău, alegerea lui Sevro a condamnat-o pe a mea. Mi-am dorit mai mult ca orice să mă întorc la Pax când a fost răpit. Să-l salvez. Să demonstrez, în cele din urmă, că-i eram alături. Am ales datoria unui Imperator în locul datoriei de tată. Acum sunt singur și mă joc cu săbiile.

Tăcerea mă sufocă.

Aproape că mă dau bătut. Nu va remarca nimeni dacă iau o zi de pauză. Nimeni nu va îndrăzni să spună că nu muncesc suficient. Casc din nou. Poate azi o să fac numai încălzirea. Trupului meu i-ar prinde bine. Trebuie să înfrunt odihnit ziua de mâine.

Aproape cedez, dar de acum știu deja că vocea rațiunii îmi este dușmană. Înăuntrul meu e un laș care se teme de disconfort. Fricosul acela îmi va oferi scuze peste scuze. Însă lașul interior este cel care-l pregătește pe om pentru înfrângerile sale. Lașul îl va face să le accepte, pentru că este obișnuit să găsească motive valabile ca să renunțe.

Fricosul interior nu poate fi ucis decât într-un singur fel. Trântesc sacul jos și-mi îmbrac echipamentul.

— Salutare, învățătorule! mă adresez computerului sferei.

— *Bine-ai venit, spadasin trei!*

Vocea computerului este feminină și seducătoare, exact genul pe care te-ai fi așteptat să-l aleagă Cassius. Cu zece ani în urmă, m-aș fi minunat că-i vorbesc unui computer, dar explozia tehnologică a Republicii a transformat tehnologia cândva interzisă într-una straniu de banală. Comparativ cu unele dintre sistemele lui Quicksilver, computerul ăsta este un troglodit.

— *Gravitație specific marțiană din nou?*

— Nu.

— *Profil de luptă pe asteroid?*

— Nu. Schimbare la intervale neuniforme, de la un minimum de 0,2 la un maximum de 4,5 g. Hai să trecem azi în revistă tot sistemul solar. Încheiem cu Marte.

Îmi masez antebrațul stâng și sper că va rezista la peste 4 g.

— *Afirmativ. Durata?*

— La alegerea arbitrului.

— *Afirmativ, spadasin trei. Se pregătește ședința numărul 168.*

Îmi înghit încă un căscat pe când încăperea se încălzește. Îmi dezmořesc umerii. Sunt înțepeniți din pricina sudatului și a nenumăratelor dislocări pe care le-au suferit de-a lungul anilor. Când respir adânc, simt un junghi în plămânul stâng, un suvenir lăsat de briciul pe care mi l-a înfipt Lysander în piept în Heliopolis. Scutur brațul stâng, care a fost sfărâmat când lama mea curbată s-a ciocnit de cea luată de Lysander de la cadavrul lui Alexandar. Aurae, suspect de pricepută la medicină, mi-a pus la loc oasele brațului stâng și a aplicat un catalizator pe bază de calciu,

dar o să am nevoie de serviciile unui artizan ca să devină pe deplin funcțional.

Brațul îmi pulsează. Un bun memento al unei afaceri neterminate.

În timp ce puțurile gravitaționale ale încăperii se încălzesc, îmi vine o idee. Când mă antrenam cu Lorn, el îmi vorbea în vreme ce parcurgeam posturile Căii Salciei. Îmi lipsește vocea lui sacadată ca un metronom și m-am săturat de atâta liniște.

— Computer, conectează-te cu datapad-ul meu!

Scot din sac datapad-ul și cartea lui Aurae și scanez primele douăzeci de pagini. Îi cer computerului să citească textul, apoi adopt postura iernii din Calea Salciei, ținând cu ambele mâini spada deasupra capului. Mă opresc.

— Computer! Mostră de voce din holo-fișierul 131: Discursul de Saturnalii al Suveranei.

Peste câteva clipe, vocea Virginiei umple încăperea.

Celor care au scris ca să putem noi citi, celor care au căzut ca să putem noi merge, celor care au fost înaintea noastră pentru ca noi să putem urma după ei, recunoștința noastră!

Sfera pornește programul. La început, gravitația variază lent, schimbându-și orientarea în vreme ce parcurg prima ramură a secvenței iernii, lovind cu spada pieziș, de sus în jos. Gem de durere în timp ce mușchii mi se încălzesc și înțepeneala dispare. În curând, singurele zgomote sunt șuieratul lamei de antrenament, târșăitul picioarelor mele, răsuflarea mea și vocea Virginiei.

Prima revelație: calea către Vale este inscrutabilă, eternă și perfectă. Nu poate fi văzută cu ochiul, nici simțită sub picior. Șerpuiește pe unde vrea. Se termină unde trebuie. Suie când e necesar. Coboară când e cazul.

Trec la loviturile toamnei, arcuindu-mi spatelul și fandând, atacând.

Pătrunde adânc printre stâncile prin care săpăm și revine în inimile noastre. Șerpuiește netulburată înaintea și în urma noastră, în toate direcțiile și în niciuna. Deși putem merge pe ea, niciodată n-o putem controla. Deși putem vedea calea, niciodată nu vom ști adevărul. Calea către Vale este inscrutabilă, eternă și perfectă. Trebuie urmată cu orice preț.

Urmează alte șase revelații, timp în care eu parcurg anotimpurile Căii Salciei, iar gravitația fluctuează. În următoarea oră, narațiunea se reia de zece ori și continuă să se deruleze în vreme ce zac pe spate, gâfâind.

Cea de-a patra revelație: binele suprem este vântul din minele adânci. Sufală prin stâncă, printre oameni și pe deasupra tuturor țărilor. Vântul nu e conștient de obstacole, deși ele îi modelează calea. Când briza îți aduce miros de rugină sau ecoul uneltelor în întuneric, zâmbește și bucură-te. Calea e în jurul tău și tu te afli pe ea. Nu trebuie decât să mergi.

Brațul stâng mă doare. Plămânul mă ține și mă arde, dar mintea mea este binecuvântat de goală în timp ce zac lungit, ascultând vocea Virginiei. Cuvintele cărții sunt opace, așa cum mi s-au părut și prima oară. Nu le înțeleg încă, darămite să le accept, dar îmi amintesc ceva ce am învățat cu multă vreme în urmă, când mă pregăteam cu Matteo. Nu Dumas, nici autorii greci, ci ceva care-mi stă pe limbă. Cartea este familiară și reconfortantă ca ecoul unui cântec de leagăn din copilăria mea.

Revin în cabină într-o stare ca de transă. Pentru că apa e puțină, folosesc un cuțit tocit ca să mă curăț de sudoare și de celulele moarte de epidermă înainte să-mi continui ritualurile din fiecare seară. Înregistrez un mesaj către soția mea, ca și cum de-abia am fi vorbit, și îl depozitez alături de celelalte, fără să-l revizuiesc. Apoi îmi înregistrez mesajul către fiul meu, un nou capitol al mărturiei unui tată absent.

Cu luni în urmă, am început să-i istorisesc povestea vieții mele, o poveste pe care ar fi trebuit să i-o transmit față în față. Chiar dacă nu voi reuși să mă întorc la el, poate că narațiunea mea o va face. În seara asta, încep cu ziua în care am cunoscut-o pe Virginia la Institut și termin cu mine, Cassius și Sevro urlând ca lupii în timp ce goneam cu stindardul Minervei pe câmpiile luminate de lună.

Când termin, mă așez pe pat, simțindu-mă golit și mulțumit. Cartea a zis ceva despre faptul că golul este ceea ce folosim frecvent. Cutii, cupe. Ne sunt inutile când sunt pline, pentru că le folosim golul umplându-l. În căutarea frazei, răsfoiesc din nou cartea, dar înainte de a descoperi ce mă interesează, alarmele de proximitate ale bazei pornesc să urle.

Ne-au găsit!

Sar din pat, copleșit de o bucurie vinovată. În sfârșit, o luptă, o ocazie, ceva ce știu să fac. Mă îmbrac stăpânit de o veselie sobră, gata să ucid.

Vocea Nasolului răzbate din difuzoare.

— *La posturi! La posturi! Alertă de proximitate! Se apropie o navă-torță a Casei Votum!*